

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΑΡΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἑδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνιάκοντα δεκάπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω,

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντος εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιενέα τοῦ μηνὸς Αὐγούστου,
ἔκρηξις συμβάντος ὄντως πρωτακούστου.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσια καὶ σαράντα σὺν ὀκτώ,
μὲ τὰ νέα γεγονότα νέους ἄστρους ἀνακτῶ.

Λένε κοινοτοπίας περὶ κατασκοπείας.

Πάει τώρα καὶ ἡ Βουλὴ,
καὶ κανένας δὲν μιλεῖ
σ' τὸ περιφραδὲς τῆς βῆμα.

Τὴν Βουλὴν μας εὐλαβοῦ
καὶ κανένα μὴ φοβοῦ,
καὶ ὅλους τοὺς πατέρας τίμα.

Τόσων πάλιν γενομένων
καὶ σημείων καὶ τεράτων,
καὶ βοῶν ἐκ τῶν κεράτων
παρ' ἡμῶν ἀρπαζομένων.

Θρυλλομένων τόσων θρύλων,
κατασκοπειῶν ποικίλων

γενομένων καὶ ἐδῶ πέρα
σ' τὸν σαπφείρινον αἰθέρα.

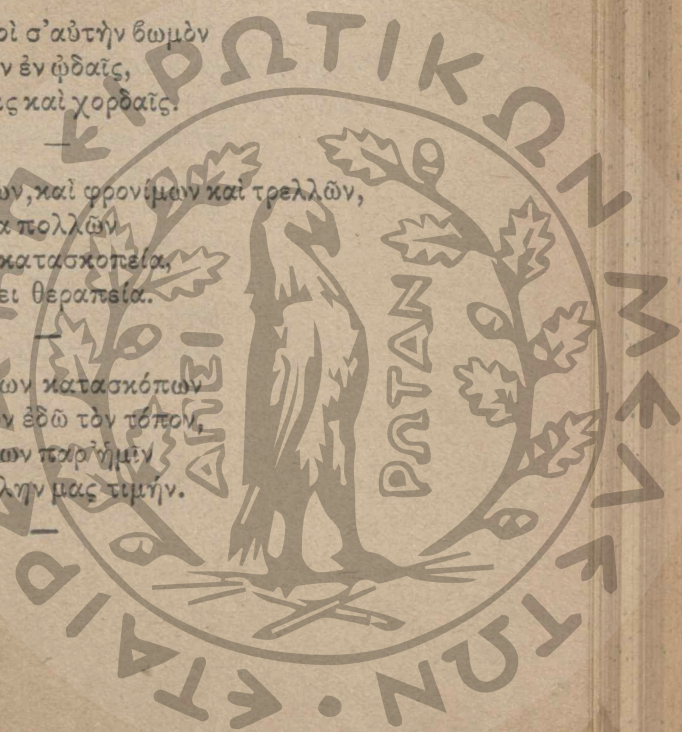
Γαυγιζόντων τόσων μούργων
πέριξ μυστικῶν ἐγγράφων,
καὶ παμπόλλων ραδιούργων
καὶ φρικτῶν μηχανορράφων.

Θεωρούντων δὲ καὶ ἡμῶν
πῶς σ' τὸν ψεύτη τὸν ντουνιά
βασιλεῦ' ἡ σπιουνιά.

Καὶ πολλοὶ σ' αὐτὴν βωμὸν
ἀνεγείρουν ἐν ψδαῖς,
ἐν ὀργάνοις καὶ χορδαῖς.

Ἀκούοντων παρὰ πάντων, καὶ φρονίμων καὶ τρελλῶν,
ὅτι νόσημα πολλῶν
εἶναι καὶ ἡ κατασκοπεῖα,
καὶ δὲν ἔχει θεραπεία.

Φαινομένων κατασκοπῶν
καὶ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον,
καὶ βιούντων παρ' ἡμῶν
πρὸς μεγάλην μας τιμὴν.

Δικαστῶν κι' Εἰσαγγελέων ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρεχόντων,
καὶ πολλαῖς δουλείαις ἐχόντων
μὲ σπιούνους διαφόρους,
καὶ μ' ἐκείνους καὶ μ' αὐτούς,
ποῦ δὲν ἔχουν ἀρκετοὺς
τῆς σαχλοζῶης τοὺς πόρους.

Οὐκοῦν τούτων συμβαινόντων,
ἀλλὰ κι' ἄλλων γενομένων,
καὶ πολλῶν παραπεινόντων
καὶ συχνὰ πιεζομένων
νὰ προσφεύγουν πότε πότε σὺ κρυφὰ κατασκοπεύειν
κι' ἐπωσθηποτοῦν τοῦ βίου τὰς ἀνάγκας θεραπεύειν.

Βλέποντος κι' ἐμοῦ σὺν ἄλλοις,
βλάστημα τῆς Ρωμηοσύνης,
πῶς κατάσκοπος ἂν γίνης
κἄτι τί' μπορεῖς νὰ βγάλῃς.

Τότε πῶς θὰ παραιτήσης πᾶσαν Ἱερεμιάδα,
τότε θά'χῃς ἀμοιβὰς,
καὶ ἴσως νὰ βγάλῃς
πεντακόσους νὰ τραβᾷς.

Τούτων, Περικλῆ, συμβάντων
πρὸς χαρὰν ἡμῶν καὶ πάντων,
πάει τώρα κι' ἡ Βουλὴ,
μόλις ἤλθε μὲ μισαλό,
καὶ πατέρες μας καλοὶ
φεύγουν, πᾶνε σὺν καλῷ.

Κι' ὁ Περικλῆς βαρυηχῶν δι' ἀπολύτων μετοχῶν.

Π.—Κι' ἐμοῦ σὺν ἄλλοις βλέποντος ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ
πῶς κατάσκοπων φαίνεται καὶ σπιούνους πληθώρα,
κι' ἐν ταύτῃ μόνον ζήσονται τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς,
ποῦ προσανατολίζοντα πρὸς πλοῦτη καὶ τιμὰς.

Ἐν τούτοις ὅμως θέλοντος κι' ἐμοῦ τοῦ ξυλανθρώπου
νὰ παίξω τώρα πρόσωπον σπουδαίου κατασκόπου,
μήπως μὲς σ' ἄμετρα δεινὰ
τῆς γῆς τῆς ἀρουραίας
μοῦ δώσουν τίποτε λιανὰ
καὶ πάρω λίγω κρέας.

Βουλευομένου κατ' αὐτὰς
πῶς πρέπει καὶ μὲ Πρεσβευτὰς
ν' ἀνοίξω κἄπως σχέσεις.

Μήπως σὺν τρέχοντα καιρὸν
διορθωθῇ πρὸς τὸ παρὸν
ἢ θλιβερά μου θέσεις.

Βλέποντος σήμερα κι' ἐμοῦ
πῶς δέχως σπιουνιὰ

θὰ μείνω σκέλεθρον λιμοῦ
σὲ τούτῃ τῇ γωνιά.

Θέλοντος τῶρ' ἀναφανδὸν
κι' ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
μέλος κι' ἐγὼ προπαγανδῶν
νὰ γίνω, βρὲ Μπουρδούση.

Κι' ἐμοῦ ποθοῦντος δηλαδὴ
μετὰ τινων καὶ μερικῶν
τῆς σπιουνιᾶς ἐγκρίτων.

Νὰ γίνω τώρα τὸ κλειδί
σπουδαίων κρυπτογραφικῶν
καὶ τόσων ἀπορρήτων.

Οὐκοῦν καὶ τόσας συμβουλάς
ἀκούοντος προθύμως
γνωστῶν κι' ἀγνώστων μου καλὰς,
ποῦ σκέπτονται φρονίμως.

Κυττάζοντος καμώματα
καὶ πόζαις καὶ κορδώματα
καμπόσων φουσκωμένων.

Κι' ἐμπρὸς ἀσήμερον καὶ χαζῶν
καὶ πρὸ μεγάλων Τραπεζῶν
πηγαίνουσιν ἐρχομένων.

Γνωρίζοντος πῶς ἐξ αὐτῶν πολλοὺς τοὺς δὲν' ἡ ψὺς
κι' ἀκόμη χθὲς ἐτρώγανε φακὴ μὲ τὸ πηροῦνι,
καὶ λέγοντος καθ' ἑαυτόν: γὰρ νὰ φουσκώνουν τώρα,
ποῖς ξέρεῖ μήπως Πρεσβευτῶν ἐχρήσθησαν σπιούνους.

Συλλήψεων νυχθημερῶν
παμπόλλων γενομένων,
καὶ μυστηρίων φοβερῶν
κι' ἀφάτων τελουμένων.

Κι' ἐνφ, κεφάλαια φαλακρή,
δροῦν καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
σπιούνοι καὶ σπιούναροι.

Πᾶν κι' οἱ πατέρες τῆς Βουλῆς,
πᾶνε κι' οἱ Τοῦρκ' οἱ προσφιλεῖς,
στηρίγματα τοῦ Γούναρη.

Ἔργα Βουλῆς ἀνάματα,
ἐξ ἡμερῶν μαλλώματα
καὶ ξένοιαστα ξαπλώματα.

Μὰ τοῦ λοιποῦ τρεχάματα
σὲ δρόμους κι' Ὑπουργεῖα,
καὶ δέμηδες ἀργαῖα.

Σκέψεις νεώτεροι τῶν πρὶν σοφώτεροι.

Φ.—Παπαρδέλα τοῦ καιροῦ,
ὅπου πάντοτε καὶ τώρα
κουθεντίζεις κουτουροῦ,
ἔγαινον μυστικὰ στὰ φόρα.

Ὅπου τώρα σταματήσης
κατασκόπους θ' ἀπαντήσης
καὶ σπιούνους δαιμονίους
μὲ σκοποὺς καταχθονίους.

Νὰ σπιοῦν' ἡμεδαποί,
ἀλλὰ νὰ κι' ἄλλοδαποί.
Νὰ κατάσκοπος κι' αὐτός,
νὰ κατάσκοπος κι' ἐκεῖνος,
μᾶς κυττάζει προπετῶς
ξένων κι' ἐγχωρίων σμήνος.

Μόσχος χρυσὸς θωπεύεται,
Μόσχος χρυσὸς θωπεύει,
καθεὶς κατασκοπεύεται,
καθεὶς κατασκοπεύει.

Κατασκοπεῖα πανταχοῦ,
Βρὲ Περικλῆς κωθῶνι,
καὶ κάθε Τλήμονος πτωχοῦ
παρηγορία μόνη.

Κατασκοπεῖται φοβεραὶ κι' ἐδῶ θ' ἀνυμνηθοῦν,
κατάσκοποι κρυφὰ κρυφὰ σὲ παρακολουθοῦν,
κι' ὅταν ἀργὸς ἢ γρήγορος ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνῃς
κι' ὁπότε πρὸς ἐπείγουσαν ἀνάγκη σου πηγαίνῃς.

Βλέπω τὸν Πετρισόπουλο, τὸν Βάλθη, τὸν Δεγάκη,
ἴσως κι' ἐγὼ μαζί μ' αὐτοὺς νὰ πάω σὲ λιγάνι,
κι' ἐμπρὸς στὴν Θέμιδα σκιρτῶν
νὰ τῆς εἰπῶ: συχώρα...
καὶ τὸν Παπᾶ καὶ τὸν Μαρτὸν
τοὺς ἀνακρίνουν τώρα.

Πρέπει καθεὶς νὰ σιωπᾷ
σαλιάρης φαμφάρνος,
καὶ τὸν Μαρτὸν καὶ τὸν Παπᾶ
κατηγοροῦν συγχρόνως.

Κατηγοροῦν κι' αὐτοὺς τοὺς δρό, ποῦ κἄνανε παρέα
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους βλάμηδες ἐπέρασαν ὠραία,
κατηγοροῦν κι' αὐτοὺς τοὺς δρό, ποῦ κάλαμον κρατοῦντες
ἐσκάρωναν, ὡς λέγεται, χρυσαῖς δουλείαις μὲ φούνταις.

Ἐγ' ὅμως σὺν ἐπιεικῆς
τοὺς πάντας συγχωρῶ,

πρὸς ὅλους φέρομαι γλυκὺς,
καὶ δὲν κατηγορῶ
μήτε κι' αὐτὴν τὴν γάτα μας, ὅπου τὴν λένε γραῖα,
κι' ἔχει τὰ μάτια γαλανὰ καὶ τὴν οὐρὰ μακραιά.

Δὲν πρέπει μόνον μερικοὶ
νὰ φαίνωνται σημαντικοί,
νὰ τρέχουν στῆς Εὐρώπαις.

Κι' ἄλλοι στὴ φτώχεια νὰ τρυφοῦν,
γὰρ μπάρμπα-ντόρο νὰ φοφοῦν,
καὶ νὰ καπνίζουν γόπαις.

Ὅταν ἐγὼ κακοπαθῶ, τότε τὸ πᾶν ἐρρέτω,
καὶ μένε Περικλέτο.
Εἶναι δυσφόρητον τὸ ζῆν διὰ κενῶν ἐλπίδων,
δὲν πρέπει νὰ παρέχωνται σὲ μερικοὺς ὠφέλη,
κι' ἄλλοι ν' ἀντλοῦν νυχθημερὸν σὲ πῖθους Διναῖδων...
ἢ φτώχεια καλοπέρασι πρὸ πάντων τώρα θέλει.

Ἄς πάψῃ πᾶς τὸ βερεσέ,
κοινὰ γὰρ μένα καὶ γὰρ σὲ
τσιφλίκια καὶ μετόχια.

Κι' ἐσκέφθησαν κι' αὐτοὶ καλὰ
νὰ πάρουν κάμποσα φιλά,
νὰ σκούξουν: ἔξω φτώχεια.

Κἄτι κρυπτογραφικά πράγματα σημαντικά.

Φ.—Τώρα μάθε, φίλε χάχα,
πῶς τὰ κρυπτογραφικά,
ποῦ χουν μέσα μυστικὰ,
εἶναι νοῦμερα μονάχα.

Μάθε, φίλε μου, πρὸς γνῶσιν ἐνδὸς κι' ἄλλου μυστικοῦ
πῶς χρειάζεται σπουδὴ,
κι' ἐγὼ ξέρω τὸ κλειδί
κάθε κρυπτογραφικοῦ.

Π.—Τί μου λές;
Φ.—Σιασμός, σιώπα,
κι' ἄλλοτε θαρρῶ σοῦ τῶπα
πῶς τὸ σπουδαῖο καὶ τοῦτο.
Π.—Λοιπὸν ἐλα μέθε μου το

Φ.—Ἀφῶνος κοντά μου στάσου,
κάνε τέσσερα ταῦτά σου
καὶ τὰ μάτια σου, γούροῦνι.

Δύο δώδεκα κι' ἑφτά,
κάν' μᾶς δίνετε λεφτά,
κάν' θὰ γίνωμε σπιούνοι.

**Νά κ' ἄλλο κρυπτογραφικὸ
γὰ γεγονὸς πολιτικὸ.**

Δύο στὸ δεκατέσσερα καθένας ἄς προσθήσῃ,
ἤγουν ὁ Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν
λόγον ἐξέφερε δεινὸν
γὰ Τουρκαλάδων Μπέηδων κ' Ἐθνικοφρόνων φέσι.

Πενήντα δύο κ' ἑνδεκα, πρόσθεσε κ' ἄλλα τρία,
ἔγινε μέσα στὴ Βουλὴ μεγάλη φασαρία,
κ' οἱ Μπέηδες ἐπήγανε μὲ δυνατὸ μεράκι
κ' ἐκάνανε παράπονα πικρὰ στὸν Δημητράκη.

Ἀπὸ τὰ χίλια δώδεκα καθεὶς ἄς ἀφαιρέσῃ,
τζάνουμ, αὐτὰ δὲν λέγονται γὰ τὸ δικό σας φέσι...
τρία πουλάκια κάθονται καὶ δύο παραπάνω,
αὐτὰ γὰ μένα λέγονται, ποῦ τὸν τσοπάνη κάνω.

Ὅγδόντα κ' ἑκατὸ κ' ἐνιά,
πότε θ' ἀδειάσουν τὴν γωνιά,
καὶ πότ' ἐκεῖνοι, ποῦ μᾶς τρῶν,
στὸν Δημητράκη τῶν Πατρῶν
θὰ ποῦνε πάλι: μπουγιουροῦμ
στὴν ἐξουσία τὴν γιαβρούμ;

Δύο χιλιάδες κ' ἑκατὸ καὶ τρεῖς χιλιάδες κ' ἑξή,
γὰ μᾶς τοὺς Ἐθνικοφρονὰς ἀμάν, Χριστέ, κ' ἄς φέξῃ.

Τότε στὸ μάτι τῶν θὰ μ' πῇ
τὸ φέσι, τὸ σαρίκι,
θὰ τρῶμε καὶ μουχαλεμπί
μὲ τόσο μπειλίκι,
κεμπάπι, σαπουνὶ χαλβᾶ,
ταοῦ κιοξοῦ καὶ μπακλαβᾶ.

Ἐνα κ' ἐνενηντα τρία,
τότε πιά γὰ τὴν φατρία
καὶ μπαξίσια καὶ πεσκέσια.

Δεκαπέντε καὶ μισό,
τότε πάθος περισσό
γὰ τῶν Μπέηδων τὰ φέσια.

Χίλια δέκα καὶ τριάντα,
θὰ σᾶς φτειάνω λουκουμάδες,
χίλια δέκα καὶ σαράντα,
μὰ καὶ γιαλετζὴ ντολμάδες.

Δυὸ χιλιάδες μιλιούνια,
θὰ τοὺς μ' ποῦμε στὰ ρουθούνια,
θὰ τοὺς δώσωμε παπάρρα.

Ἐνενηντα καὶ δεκάξῃ,
καὶ καθένας θὰ φωνάξῃ:
τέζα τοῦρλα τὴν φεσάρα,

Δυὸ δισεκατομμύρια,
τότε συγχαρητήρια
στὸ φέσι, στὸ σαρίκι.

Τότε θὰ δρᾷ καλλιζωνος
κ' ὁ Πρόεδρος τῆς Μείζονος
μὲ τόσο νταϊλίκι.

Τρεῖς εἴκοσι πλὴν ἑκατὸ
καὶ τῆς χιλιάδας τὰ μισά,
τότε θὰ κάνω δυνατὸ
κάθ' Ἐθνικοφρονα φεσᾶ.

Τρεῖς ἑνδεκα, τρεῖς δώδεκα, τρεῖς δεκαπέντε κ' ἄσος,
τότε καὶ σεῖς θὰ κόψετε, τότε καὶ σεῖς θὰ ράψετε,
τότε με φέσια Μπέηδων πυκνὸν θὰ γίνῃ δάσος,
τότε πολλοὺς ἀχμάκηδες στὴ φτέρνα σας θὰ γράψετε.

Ἀμὴν ἀμὴν καὶ κόντρ' ἀμὴν,
κ' ἡ Μείζων ὅλη πρὸς τιμὴν
φεσάρα θὰ φορέσῃ.

Τότε γὰ τὸ χατήρι σας
κ' ὁ Μείζων ὁ Βεζύρης σας
πρῶτος θὰ βάλῃ φέσι.

Ἀλλὰ δὲν ἔχω, Περικλῆ, τέρας τῆς ἀνθρωπότητος,
εἶναι τῶντι μυστικὰ μεγάλης σπουδαιότητος.
Κ' αὐτὰ τὰ κρυπτογραφικὰ σαφῶς ἐξηγημένα
ἐστάλησαν ἐπ' ἀμοιβῇ κρυφίως ἀπὸ μένα
στῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι,
ποῦν Ἐθνικοφρον πανύ.

Κ' ἂν δῇς κ' ἐμένα νὰ γυρνῶ
μ' ὠτομομπὶλ καὶ λοῦσα,
κ' ὅλο μὲ γλέντια νὰ περνῶ
μουτζώνωντας τὴν Μοῦσα.

Κ' ἂν δῇς κ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
μέσα στὴν σπᾶνιν τοῦ παρᾶ
πῶς ἐκάνω κασάρα.

Νὰ ξέρῃς καὶ καλὸ στραβό,
πῶς κάθε Σάββατο τραβῶ
μὴ πεντακασάρα.

Π. — Μοῦ φαίνεται, βρε Φασουλῆ, κατὰ σκοποὺς σοφός,
ποῦ τέτοια κρυπτογραφικὰ μᾶς ἐξηγᾷς σαφῶς.
Τώρα κ' ἐγὼ κατάλαβα... πέντε σὺν δυὸ πλὴν ἑξή...
τὸ χέρι μου σηκώνεται καλαῖς νὰ σοῦ τῆς βρέξῃ.